

m még.
s. Tán
sz. —
elendy
jed be
Geyer
lonka.
lla és
ért jól
az első
muzsi-
l meg-
yon is
öm. —
en nap
Forgó
, hogy
most
nekem.
mele-
Örven-
Lap
v! —

atni a
Nora,
.

vára :

b.

KIS LAP



— JAJ DE ELÉGEDETTNEK LÁTSZOL! (Lásd a 327. lapon).

Szerkeszti Forgó bácsi.

A KLARI-TANYA KIS GAZDÁI.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIVEL a jó Borbála néni oly gondosan berendezte a házat, hogy még gertya és gyújtó-szál is ott volt a maga helyén, a Klári tanya kis gazdáinak nem akadt sok dolguk az elhelyezkedéssel. Annál jobban ráérték, hogy alaposan körül nézegessenek a házban, kertben és mindennel jól megismerkedjenek.

— Nekem mindenem megvan, ami a háztartáshoz szükséges, mondá Klárrika. Persze, csak kevés van mindenkől, éppen csak hogy megkezdhetjük vele a magunk gazdaságát; de így van rendjén.

— Természetesen, jegyzé meg Sándor. A többiről magunknak kell gondoskodnunk. De bőven be is szerezzük a kerti termények árából.

— Az főkép a te gondod, kertész-gazda uram. Majd meglátom, boldogulsz-e oda künn olyan jól, mint én ide benn a házban.

— Nem félek. A kis pajtában megvan minden szükséges eszköz; azt pedig, hogy mit kell csinálnom, minden nap megkérdezem az Ábris bácsi kertészétől. Beszéltem az erdőben Abris bácsival erről; azt mondta, hogy a kertészhez bizvást fordulhatok utba igazításért. Talán most mindjárt is akad valami végezni való. Átszaladok hozzá és megkérdem. Vacsoráig még nagy idő van.

— A vacsoránk készen van, mert Borbála néni ide készítette a sült csirkét.

— De Bözsike és Emilke szokva vannak hozzá, hogy meleg ételt is kapjanak estére.

— Igaz. Hát főzök valami leves félét. Bözsike! Dologra! Tüzet rakjál a konyhában! Vacsorát főzünk.

Csak-hamar nagy munkában voltak mind a négyen. A két leány a konyhában forgolódt, mialatt Sándor, hamar elvégezvén a kertésszel való tanácskozást, a kertbe hívta Emilkét.

— Öntözni fogunk. Nagyon meleg nap volt a salátára, kalarábéra. Fogd ezt a kisebbik kannát!

Egészen besötétedett, amire vissza tértek a házba.

— Vacsorát, Klárrika! szólta Sándor vidáman. Fáradtak és éhesek vagyunk!

— Terítve az asztal, üljetek le. Mindjárt tálalok.

A munkától kipirultan, de vidáman, boldogan ültek asztalhoz. A vacsora kitünő lett volna, ha egy kis hiba nem esik benne. A Klárrika főztje nagyon jó volt, de ő maga is, mikor bele kóstolt, esodálkozva kiáltott fel:

— Hm! Valami baja van...

— Persze hogy van, szólta Sándor. A sót kifelejtetted.

— Csakugyan! Nem akadt a kezem ügyébe... erről Borbála néni is megfélekezett... hát biz' az kimaradt belőle. Most már mit csináljunk?

— Kölcsön kérünk a szomszédban, felelt Sándor nevetve. Várjatok egy kicsit, mindjárt itt leszek.

Kiszaladt és csakugyan alig néhány perc múlva már vissza tért egy maroknyi sóval.

— Nevette Borbála néni, hogy megfőztél só nélkül, mondá. Akart többet is adni, de megköszöntem. Holnap majd hozatunk a városból.

Ez a kis hiba csak arra szolgált, hogy még vigabban költsék el új tanyájokon az első vacsorát. De oda át Ábris bácsiéknál

nem nevettek rajta, hanem a jó Borbála néni aggodalmaskodva szólt:

— Tudja Isten . . . nem vagyok bizonyos felőle, valjon helyesen tettük-e, hogy oda költöztettük azokat a gyermekeket.

— Hogy helyesen tettük-e? szólt Ábris bácsi nyugodtan. Persze hogy helyesen tettük. Ugyan mi aggodalmad lehet?

— Félek, hogy nem boldogulnak a maguk emberségéből. Hiszen végre is még gyermekek a nagyobbak is. Képzem, holnap reggel azt sem fogják tudni, mibe fogjanak. Még tisztességes reggelijök sem lesz szegényeknek . . . No, majd korán reggel ellátogatok hozzájuk.

— Dehogy, dehogy! Nem látogatsz el hozzájuk sem holnap, sem holnap után, mondá Ábris bácsi határozottan. Ha bele fogtak, vigyék is véghez. Tetszett nekem, hogy ez a négy gyermek nehéz dologra is kész, csupa szeretetből szüleihez. A két nagyobbik váltig bizakodik, hogy meg tud állani a maga lábán. No, hát mutassa meg! Ha folyvást ott volnánk és mindenben ránk számítanának, akkor keveset érne az egész vállalkozásuk.

— Igen ám, de mégis . . .! Értelmes, derék gyermekek ugyan, de tapasztalatlanok.

— Majd megszerzik a tapasztalást a maguk fáradsága, baja és kára árán. No, nagy baj nem érheti őket. Ha pedig helyt állanak, ha meg tudják tenni, amire vállalkoztak, hát az először is nagyon egészségükre fog válni, azután pedig . . . ám hiszen a többi majd megvállik.

— Micsoda?

— Még nem mondom meg, mert nem tudom, sikerül-e. Holnap berándulok a városba . . . No, majd meglátjuk.

Többet nem mondott Ábris bácsi. Ha pedig ő valamit nem akart megmondani, akkor hiába való volt minden kérdezősködés és faggatózás. Hát Borbála néni nem is faggatta és inkább bele nyugodott abba is, hogy a Klári-tanya kis gazdái majd csak meglesznek valahogy.

Meg is voltak, még pedig nem csak valahogy, hanem nagyon jól. Klárika komolyan fogta a dolgot és mindnyájan, még Sándor is, készséggel követték utasításait. Ő szabta meg a ház rendjét és mindenkinek a dolgát, aztán nagyon szigorúan megkivánta, hogy kiki pontosan teljesítse is a feladatát. Bözsike és Emilke ugyan-csak kikapták a részüket a munkából.

Emilke az inas, postás, kifutó, kertész-bojtár és ezeken felül a mindenes dolgait végezte. Természeténél fogva inkább kissé lusta volt, de Klárika épp ezért nagyon neki valónak találta ezt a sokféle mesteriséget, mely leginkább abból állt, hogy Emilkének folyvást járnia-kelnie, futkosnia kellett. Már korán reggel átsétált a nagy majorságba tejért. Kezébe kapta a pénzt azzal az utasítással, hogy pontosan fizesse meg a tej árát és óvatosan hozza haza a tejet, ki ne öntözgesse utközben; ha találkozik Ábris bácsival vagy Borbála néni-vel, szépen köszönjön, de ne kérdezősködjék és arról se fecsegenjen sokat, hogy mit keresnek itt a Klári-tanyán. Az Emilke dolga volt az is, hogy a kutról vizet, a faskamrából fát vigyen a konyhába. Mikor pedig Klárikának már nem volt rá szüksége, akkor Sándor szőlította és állította munkába: kapálgatni, gyomlálgatni, öntözgetni. Reggeltől estig alig volt pihenője. De aztán volt is étvágya, mint a farkasnak, aludt, mint a mormotér és alig néhány

nap mulva a sápadt fucska már pirosodni, izmosodni kezdett. Ő maga pedig nagyon büszke volt rá, hogy olyan hasznos és fontos emberré lett.

Csöppel sem kevésbé fontos személyiség lett Bözsike, csak hogy benn a házban. Ő volt a vicze-gazdasszony, egytűl szoba-

lány, szakácsnő-helyettes és ezeken fölül mindenes leány — vagyis a házban minden munkánál segitenie kellett Klárikának, aki nemcsak ügyes, hanem pontos és szigorú gazdasszony is volt. Sándor és Emilke már hajnalban mentek ki a dolgukra s nem igen lábatlankodtak a házban. A két leány tehát



TÉLI HARISNYA.

Olga.

Édes Janim, kérek szépen:
Harisnyát kell kötnöm nékem.
Rég elmúlt az enyhe nyár,
Csipős idő, hideg jár.
Nagymamának fázik lába,
Szüksége van harisnyára.
Meleg-tartó legyen nagyon,
Hogy járhasson haron, fagyon.
Itt a pamut kezéd fogja . . .
Gomboltom gombolyagba.
Egy-kettőre végít érem,
Csak becses türelmed kérem!

Jani.

Nagymamának? Jó gondolat!
Gyorsan göngyöld a fonalat.
De gyorsan ám, édes Olga . . .
Vegre sem vagyok motolla!

könnyen tarthatta rendben a szobákat. Gondos takarítás után hozzá láttak a főzéshez, délután pedig ők is kimentek a kertbe, hogy ott Sándornak segítsenek a munkában.

Mert a jókora kiterjedésű kert megmivelése volt a fő feladat. Az pedig sok

munkával járt és felényire sem volt olyan mulatságos, mint ahogy kivált Emilke és Bözsike kezdetben gondolták. Biz' abba bele izzadtak, bele fáradtak, mikor a forró napon órákig kapálgattak, gyomlálgattak. Ami már megérett a fölhasználásra, eladásra, azt ki köllött szedni, aztán a föl-

ám.

ölül
min-
nak,
foru
már
gen
ehát



VENDÉGET HOZUNK! (Lásd a 327. lapon.)

lyan
e és
bba
orró
tak.
el-
föl-

det fölászni, új maggal, palántával beültetni. A fákról is naponként le köllött szedni az érett gyümölcsöt és hajh!... Bözsikének és Emilkének nagy szomorúságára nekik biz' abból nem sok jutott, az sem a java. Kláríka rettentő szigorúsággal örködött, hogy a legszebbje a kosárba kerüljön.

— Ezt jól megfizetik a városban, mondá. Nekünk be köll érnünk a selejtesével, mert azt ugyis hiába küldeném a városba piacra.

A város egy jó óra járásnyira esett s oda persze nem járhattak be maguk kosarakkal, puttonyokkal. De Ábris bácsi adott Sándornak jó tanácsot.

— Mi is küldünk minden nap a városba eladni valót. Az öreg János kocsisom viszi be kocsin. Nagyon megbízható és ügyes ember. Alkudjatok meg vele, elvégzi ő a ti dolgotokat is. Én szívesen megengedem.

Az öreg János készséggel elvállalta a megbízást.

— Bizza csak rám, kisasszonykám, mondá Kláríkának. Harmincz esztendeje járom a várost, ismerem én ott mindent és mindenkít, engemet is ösmernek, tudják, hogy csupa jó és friss portékát viszek be. Nem is kerül fáradságomba; de ha a kisasszonyka néha egy pipa dohányra valót juttat nekem, azt is megköszönöm. De az szükséges ám, hogy reggel korán készen legyenek a kosarak, mert korán indulok.

Kláríka és Sándor tehát még esténként vagy korán hajnalban tele rakták a kosarakat zöldséggel, gyümölccsel és reggel átadták az öreg Jánosnak, aki nemcsak az eladásra vállalkozott, hanem arra is, hogy bevásároljon Kláríka számára mindent, ami a Klári-tanya háztartásához szüksé-

ges volt. A pénzzel pedig nagyon pontosan számolt be. Viszont aztán Kláríka is nagyon gondos számadást vezetett.

— Csak a fele a mienk, abból köll megélnünk; a másik fele árendába jár Ábris bácsinak. Be fogjuk bizonyítani, hogy jól gazdálkodunk, neki sem lesz kára.

Mire az első hét letelt, már jókora sommácska volt együtt az erszényben, melyet Kláríka az egyik szekrényben tartott. Oly gyorsan telt az idő, hogy csak vasárnap, amikor pihentek, jutott eszökbe:

— Valjon hogy van a jó Borbála néni? Egész héten nem láttuk.

Valóban, a jó Borbála néni még egyetlen egyszer sem látogatta meg őket. De ezt nem vették zokon, mert tudták az okát. Ábris bácsi benézett egyszer hozzájuk, ámbár csak rövid időre; körül tekintett és elégedetten bölintott a fejével.

— Jó rendet látok. Helyes. Nincsen semmi különösebb bajotok? Helyes. Majd megnyugtatom Borbála nénit, aki semmikép sem akarja elhinni, hogy meg tudtok állani a magatok lábán.

— Ha eljönne és látná, talán elhinné, jegyzé meg Kláríka.

— De nem engedem ám, hogy ide jőjön. Meg nem állaná, hogy ezt is, azt is ne végezze helyettetek. Már pedig nem úgy szól az alku. A magatok emberségéből kell boldogulnotok s még csak ezután fog megválni, sikerül-e? Ez az egy rövid hét nem bizonyít. Meglátjuk, hogy a szeretet, mely erre a vállalkozásra vitt, elég erős lesz-e akkor is, mikor már nagyon terhesnek találjátok a nehéz munkát. No, nagy baj akkor sem lesz. Egyszerűen vissza tértek hozzánk, ha bele buktatok a kísérlétebe.

— Remélem, nem kerül rá a sor, szólta Sándor bizakodva.

Klárrika pedig, mikor ezen a vasárnapon délután a ház előtti árnyas fa alatt pihengetett, nem csak reménykedve, hanem elégtelt mosollyal mondogatta magának:

— Nem fogunk bele bukni, semmi esetre sem! Igaz, még csak néhány napja tart a próba, de miért ne sikerülne ezentul is éppen úgy, mint eddig? Nem köll hozzá egyéb, csak okosság és kitartás.

Bizott magában és Sándorban, hogy ezt a két szükséges tulajdonságot kellőképen bírják. A két kisebb testvért pedig majd rászoritják. Épp jött is Bözsike, aki vidáman szólt:

— Jaj de elégedettnek látszol, Klárrika! (Lásd a képet a czimlapon.) Talán valami jó ujságot tudsz?

— Tudok. Azt, hogy nagyon szépen haladunk és bizonyosan boldogulunk továbbra is, ha te meg Emilke szintén kitartotok a buzgóságban.

— Megpróbáljuk... ámbár Emilke már emlegeti, hogy neki az a sok gyomlálás, kapálás, öntözés csöppet sem mulatságosabb. De biz én magam is megelegettem már a sok takarítást, konyhai munkát.

— Szép! Tehát egy heti fáradságot már soknak találtok, mikor jó szüleink baján akarunk könnyíteni.

— Nem, nem! Ne mondjad azt Klárrika! kiáltott fel Bözsike élénken. Majd biztatott Emilket is, hogy ne panaszkodjék. Különben is ma nagyot pihenünk.

Ekkor Emilke jött futva oda s már messziről kiáltá:

— Borbála nénivel találkoztam... azt mondta, hogy ma bizonyosan rá érünk, hát

ellátogathatnánk hozzá ozsonnára. Ugy-e, elmehetünk?

— Hogy-ne? Ti ketten menjetelek előre, később majd én is átsétálok Sándorral. De még rendbe kell hoznunk a heti számadásunkat.

A két kisebbik testvér mindjárt el is indult, Klárrika és Sándor pedig bele mélyedtek a számolgatásba. Ez sokáig eltartott, de végre mégis csak elkészültek vele. Klárrika föltette a kalapját és már éppen kilépett az ajtón... de ott aztán meglepődve állt meg. Mert Bözsike és Emilke már vissza tértek, még pedig egy idegen ur kíséretében. Bözsike vigan kiáltá már messziről:

— Klárrika! Vendéget hozunk! (Lásd a képet a 325. lapon.)

Nagyot bámult Klárrika. Nézte, nézte az idegent, de hiába. Teljesen ismeretlen ember volt az. Még csak gyanítani sem gyanítá, ki lehet?

(Folytatása következik.)

REJTETT NÉV.

— Pótló rejtvény. —

Ár. — Rom. — Agy. — Ér. — Ró. —
Úr. — Kör. — Est. — Ör.

Ha e szavak elé a szükséges betűt rakjátok, olyképen, hogy mindegyikből újabb, önálló értelmű szó alakuljon, akkor a kezdő betűk össze olvasásából egy magyar hős nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A titok“. — „A városi vendég“. — „A piros kendő“.

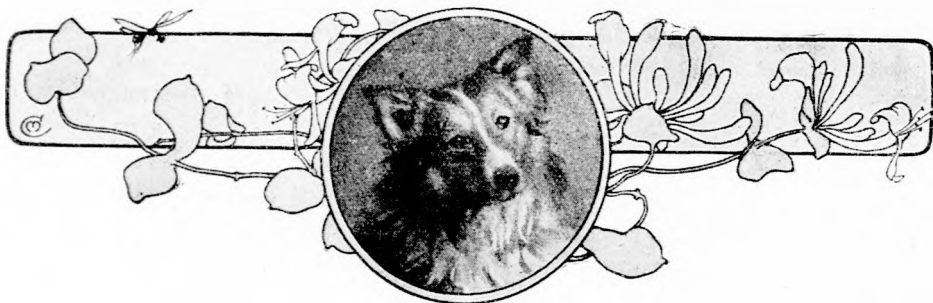
Elbeszélések az ifjúság számára, képekkel, díszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)



AZ A CSUF PAJTÁS!

— Beszélyke. —

(Képpel a 329. lapon.)



HEHOGY volt ő igazán csúf! Szó sincs róla. Inkább a legszebb kutyák egyike volt, nagy és erős, a szemeiben okos és barátságos kifejezéssel, amint hogy valóban hűséges, okos és bátor ebnek ismerték és persze szerették is a háznál.

No, mégsem mindenki. Ott volt legelőször is mint fő-fő ellensége a Pöhölyke cicca, akivel Pajtas, mi tagadás, nem éppen jó pajtáságot tartott. Ám ez nem rajta mulott. Igazában Pajtas édes keveset törődött Pöhölykével; meg is férhettek volna jól, mert Pajtásnak a helye künn volt az udvaron, míg a kényes Pöhölyke nap-hosszat a szobában heverészett s Etuskával meg Irénkével játszogatott. Néha azonban ki is sétált Pöhölyke és ha ilyenkor Pajtásnak az útjába botlott, rögtön feltámadt benne az ősi ellenséges indulat; földuzta a hátát, pöfögött és bizony orron is karmolta volna Pajtást, ha ez nagyot vakkantva rá nem vicsoritja a fogait, amitől aztán Pöhölyke csöppet sem vitézül, de annál gyorsabban megfutamodott.

A Pöhölyke ellenséges indulata nem nagy baj lett volna; de már annak igenis

kárát vallotta a jó öreg Pajtas, hogy a cicca révén Etelka és Irénke is ellenségei lettek. Nekik kedves játszó-társuk volt Pöhölyke s mikor látták, hogy ijedten fut a kaffogó eb elöl, segítségére siettek, ölbe kapták, vigasztalták, dédelgették.

— Az a csúf Pajtas! Rád ijesztett, ugy-e? No, ne félj semmit, most már nem bánthat. Mindjárt kapsz jó tejecskét... a Pajtas pedig nem kap semmit.

Tőlük aztán nem is kapott soha egy árva konczocskát sem. Kimondták rá az ítéletet, hogy csúf és gonosz jószág. Ha közelökre ment, elkergették.

— Takarodjál, te csúf Pajtas!

A hű öreg eb csodálkozva nézett a leányokra, mert akár milyen okos állat volt is, azt alkalmasint még sem értette, hogy azért gyűlölik, mert nem engedi magát a mérgeskedő ciccától orron karmoltatni. Már pedig ezt semmiképp nem engedte és ezzel rontotta el végképen a dolgát Etuskával és Irénkével.

Egy napon ugyanis Etuska, Pöhölykével az ölében, az udvaron sétálgatott. Pajtas is ott őgyelgett és utjokba akadt.

ZÁM.

ry a
sépei
volt
fut
ölbe

tett,
nem
...

egy
i az
Ha

leá-
volt
ogy
it a
tni.
e és
tus-

rké-
Paj-
adt.



LELÓGATTA A LÁBÁT A VIZBE. (Lásd a 331. lapon.)

A czicza, mihelyt megpillantotta, mérge-sen fújt, amira Pajtás megvető morgással felelt.

— Ne félj semmit, Pöhölyke! biztatta Etuska. Itt vagyok én, nem bánthat. Most akár meg is karmolhatod a gonoszt.

Nevetve tartotta oda Pöhölykét az eb felé. A czicza pedig mérgeben is, ijedtében is csakugyan végig karmolta a Pajtás orrát. Már ezt Pajtás sem vette tréfára, mert az orrára biz' ő nagyon kényes volt. Nagyon mordult és olyan mozdulatot tett, mint ha rá akarna rohanni a támadóra. Erre aztán nem csak Pöhölyke, hanem Etuska is majd holtra ijedt és úgy elfutott, hogy meg sem állt a szobáig, annak is magára zárta az ajtaját.

— Mi baj? Mi történt? kérde Irénke.

— Jaj, az a csúf Pajtás! Majd hogy meg nem mart! A Pöhölykét meg bizonyosan széttepte volna, ha el nem futok vele.

— Oh az a gonosz, csúf Pajtás!

Rajta is száradt ez a név végképen. Ő persze alig ha gondolt vele, mivelhogy nem tudhatta; de mind-annyiszor elbusult, mikor, régi szokása szerint, barátságosan közeledvén a leányokhoz, akik azelőtt vele is játszogattak, most azt kellett tapasztalnia, hogy haragosan kergetik el.

A nyáron azonban szebb idő virradt Pajtásra is: megjött a gimnazista Béla vakációra, neki pedig Pajtás volt a kedves társa vig kószálásaiiban. Azt hamar észre vette Béla, hogy a hugoskái mennyire ellenségei a hü öreg ebnek, azt is megtudta, honnan ered a harag.

— Oktondiak vagytok, kedves hugoskáim, mondogatta ismételten. Pajtás nagyon okos és hü jószág, de az természetes, hogy

nem türi, ha ezzel a haszontalan kényes kis cziczával boszantgatjátok.

— Pöhölyke nem haszontalan czicza! Pöhölyke nagyon kedves, szelid jószág!

— Jól van, nem bánom, hát kedves jószág, szólta Béla nevetve. Szerethetitek Pöhölykét, de azért jók lehetnek a hü öreg Pajtáshoz is, mert ez még inkább megérdemli.

— Csak azt érdemli, hogy elkeressük, ha közeledik. Gonosz és csúf állat!

Többször ismétlődött ez a vita, míg Béla végre belátta, hogy meg nem győzheti csökönyös kis hugait; tehát abba hagyta.

Egy délután, gyönyörű meleg nyári napon, együtt indultak sétára a közeli erdős dombok felé. Etuska ölben vitte Pöhölykét is és persze rögtön tiltakozott, mikor Béla meg Pajtást szolította.

— Az a csúf Pajtás maradjon itthon! Velünk ne jöjjön!

— Legyen eszetek! Már ugyan miért ne jönne? szólta Béla.

— Nem akarjuk! Nem szeretjük!

— De én szeretem, tehát akarom.

— Akkor hát nem megyünk együtt.

— Ahogy tetszik. Gyere, Pajtás!

Béla előre sietett a kutyával, Etuska és Irénke hátrább ballagtak a cziczával. Rövid idő múlva már nem is látták egymást. A két leányka nem gondolt vele, virágot szedett s lassacskán eljutott a csermelyhez, melyen palló vezetett át. A tiszta hüs víz csábitóan csobogott s a két leányka egyet gondolt.

— Vessük le a cipőnket, harisnyánkat és pacskoljunk a vízben, mondá Irénke.

— Nagyon jó lesz. Olyan meleg van! szólta Etuska. De Pöhölykével mit csinálunk?

— Ide a czipónk mellé leteritjük a kendőnket és ráfektetjük Pöhölykét. Elszunyókál ő ott szépen, a kis lusta.

Pöhölyke valóban szívesen meg is tette, semmi kedve sem volt a kószálásra ezen az idegen tájékon. Szunyókált békességesen, míg a két leányka a pallóra ülve, lelógatta a lábát a vízre, (Lásd a képet a 329. lapon.) lesve, nem közeledik-e halacska, akit hirtelen pacskolással megriaszthatnának.

Halacska... az nem közeledett. Hanem közeledett egyébként; és nem is a vízben, hanem a keskeny gyalog ösvényen, meglehetősen gyorsan szaladva egyenest neki a pallónak, melyen Etuska és Irénke ültek. Csak akkor vették észre, mikor már egészen közel volt. Irénke fölsikoltott:

— Jaj, Etuska! Nézd, egy kóbor eb!

— Igen... jaj! Talán veszett kutya!... Hogy kilóg a nyelve! Jaj, mit csináljunk!

— Fussunk!

Igen ám, mezitláb? Nem voltak szokva hozzá. De meg utól is érné őket az a veszedelmes állat. És még csak föl sem kaphatják a czipőt, harisnyát, mert az ellenség éppen arról az oldalról közeledik. És ott szunyókál Pöhölyke is, egészen gyanutlanul!

Ijedtökben mégis fölugrottak és kifutottak a tulsó partra, onnan pillantva hátra, jön-e utánuk az ellenség.

Nem, egyelőre nem jött, más dolga akadt. Megpillantotta a szendergő cziczát s ahhoz közeledett haragos morgással. Fölríadt Pöhölyke, épp amikor az eb már reá hajolt és szaglászta. A megriadt czicza sem volt rest, hanem hirtelen orron karmolta a kutyát, aztán hátrább ugrott és mérgesen pöfögve, a hátát fölpulpolva, harcias állásba

helyezkedett, míg a kutya most már dühösen ugatott. Így néztek farkas-szemet egymással.

— Jaj, mindjárt széttépi Pöhölykét! sikoltott Irénke.

Ez az aggodalma nem volt éppen alaptalan. Az idegen eb nem habozott sokáig, hanem rárontott a cziczára; ez futásnak eredt ugyan, de szó sem lehetett róla, hogy elmenekülhessen. Már utól is érte az eb és derékon kapta.

A két leányka ezalatt kétségbe esetten sikoltozott. Ők maguk nem mertek közeledni, hogy megmentse Pöhölykét; csak kiáltozták: »Segítség! Segítség!«... mint ha bizony várhattak volna valakitől segítséget.

És... mégis akadt. A közeli bokrokból hangos vakkantás hallatszott, aztán előugrott... Pajtás.

— Pajtás! Nézd... ott! Segíts! Fogd meg! Kergesd el! kiáltozá a két leányka izgatottan.

Az okos kutya oda pillantott amerre mutattak és azonnal tudta, mi a dolga. Egy szempillantás alatt ott termett és épp amikor az idegen eb a fogai közé kaparította Pöhölykét, akkor ragadta viszont őt torkon a hatalmas erejű Pajtás. Rögtön megérezte a kóbor eb, hogy magánál erősebb legénnyel van dolga. Nem csak eleresztette Pöhölykét, hanem védekezni is alig próbált, csak eliramodott esze-veszeten, Pajtás pedig még jó darabon üldözte.

Etuska és Irénke most már oda mertek menni és fölemelték a földön pihegő cziczát. No, nem esett komoly baja. Épp meggyőződtek róla, mikor a nagy zenebonára oda sietett Béla is, míg a másik oldalról Pajtás tért győzelmesen és vígan vissza. Bezzeg most már nem a régi ellenséges módon fogadták.

— Kedves hü öreg Pajtás! Te bátor, derék állat! Megmentetted a szegény Pöhölykét!

S a két leányka szeretettel simogatta, czírogatta Pajtást, aki örvendezve simult hozzájuk. Béla pedig, megtudván a történetet, csak ennyit szólt:

— No's, ugy-e, komoly pillanatban válik meg, ki a derék? Valjon ezentul is gonosz, csúf jószág lesz a hü Pajtás?

Dehogy is mondták többé annak! Egészen más lett a neve:

— Pajtás! Kedves jó öreg Pajtás!



— Olyan igaz meseféle. —

*Nyurgom-murgom!... mennyi gondot
Okoz nekem a gyerek!
Az elébb még ugrándozott,
Most nyafog és keczmereg.
Kis oktondi! Neki hozom
A káposzta-levelet,
A hab-torta neki készül,
S mégis nyugós a gyermek.*

*S a helyett, hogy segítene
Habot verni — a bohó
Óbégatva reám ijeszt:
Jajajajaj! Ó! ó! ó!
Mondd hát szívem Muczikája,
No, ne zokogj!... csitt, csitt, csitt!
Talán bizony Róka koma
Rád ijesztett egy kicsit?*

*Bundácskádra Keselyü ur
Tán gorombán rá csapott?
Vagy a szeleverdi Mókus
Nem is emelt kalapot?*

NYUSZNYUSZ mama hab-tortához

*Verte éppen a tojást,
Amikor a kis kuczkóbul
Hallotta a nyafogást.
Ijedtében majd elejté
A tálat s a habverőt;
Egyet ugrott és keblére
Ölelé a kesergőt.*

Kigúnyolt a tarka Szarka?

Megsrétezett tán a csösz?

Mi a bajod? — Csitt kis fiam!

Mama jó vacsorát főz.

Csitt! Ahol jön Tapsi papa!

S ha így látja Muczikát,

Észre veszi, hogy poros ám

A nadrág meg a kabát.

Hogy ha szépen pacsit nem adsz,

Tapsi papa megorrol,

Mogyorófa-vesszőcskével

Alaposan kiporol.

Mama csipkés kötényével

Töröld le a könnyeket,

S vedd elő már — itt az óra! —

A hasznos tankönyveket.

Jó tanuló rendbe szedi

Az irkáját, a tollát ...

Tudós Maczkó bácsi holnap,

Megnyitja az iskolát!

Rotyogott a jó káposzta,

A hab-torta vígan sült.

De a lusta Muczi könyje

Mint a zápor egyre dült.

Itt a papa! — de nem bánta

Azt a füles nánczió!

»Hiszen éppen az a bajom,

Elmult — a vakáczió!«



Mama.

ROSZCSONT FERKE A HANGVERSENYBEN.

— Magán-jelenet. —

NO, ENGEM ugyan nem csapnak be többet azzal a koncerttel!

Hát tegnap, amint éppen a latin leczkémme szorgoskodom, a két testvér-néném, a Gizi meg a Böske, berohannak hozzám mint a fürgeteg.

(Édeskés hangon utánozza őket.) »Feruczi kedves, Feruczikám édes!« — Olyankor t. i., mikor valamit akarnak belőlem kihizelegni, az én Ferke nevemet mindig ilyen becézve ejtik — hát hogy aszongya:

— Feruczi, édes kedves, Hangversenybe jössz velünk.

— Hangversenybe? Miféle hangversenybe? A »Zöld szerezcsen« sörházba a Zrinyi-téren, ahol minden este a XII. honvédezred zenekara játszik Göröncsér Mihály karmester ur személyes vezetése alatt?

— Jaj dehogy! Igazi, nagy, díszes hangversenybe, melyet ma este rendeznek a matyómenti tüzkár-vallottak javára.

— Tüzkár-vallottak javára? De hiszen nagyon szomorú lesz nézni azokat a szegény rongyos leégett embereket!

— Ugyan már hova gondolsz Fercsi? Csak az ő gyámolításukra lesz. Maguk nem jönnek el oda.

— Vagy ugy? No nem bánom. De habos hideg kávé és írósvajas sütemény legyen, aszondom!

— Jaj te! Hová is gondolsz, Feruczi? Hiszen a hangverseny nem névnap vagy lakzi. Hogyan? Hát nem vagy megelégedve? Nem örülsz? Pedig hogyan kértük mamát, hogy elvihessünk magunkkal téged is.

— No igen ... hát jó ... szörnyen örvendek a mulatságnak. Meg aztán (fity-

máló kézlegyintéssel) az olyan koncert rémunalmas... és én nem is értek annyit a zenéhez. Hanem végre is, ha a kedvetekben járok velem, hát nem bánom.

Megérkezünk mamával négyen a Vigadó nagy termébe, amely telided-teli volt népekkel. Olyan sűrű meleg csapott felénk, hogy én rögtön elkiáltottam magam:

— Füh!... ez a disznó forróság!

— Sziszt te!... csitit a Gizi néném nagyijedten, de csak suttogvást, és betapasztja a számát a kezével.

Mama egy perczig körül néz a teremben, aztán halkal így szól a lányokhoz:

— Kár volt engednem a kérésteknek. Egy gyerek sincs itt velem egykoru.

— Nem baj az mama, mondom én, ha csak jól mulatok!

Erre megintelen intés, csitítás következett.

— Hallgass! mondják ők.

Köszönöm szépen az ilyen mulatságot, ha az ember még a száját se nyithatja ki, mikor még vakkantani se szabad!... Aha!... hegedü, nagy-bögő, hárfa... kit pöngetnek, kit búgatnak... megnyekken a klárinét is... de senki oda nem hallgat... Ekkor egy süttött haju, jószagu bácsi oda jön, bókolgat a mama előtt és aszongya: »Kezét csókolom, nassád! Ez a siámi király szimfóniája«.

— Hogyan? kérdi a mama. Hiszen a zenészek csak a hangszereiket hangolják.

— Oh! Látom, nagyságod nem ismeri ezt az adomát. Annál jobb. Nekem jut a szerencse, hogy elmondhassam. Tetszik emlékezni, mikor Budapesten járt Csulalongkorn ő siámi felsége és kérdezték, mi tetszett neki legjobban az operában... azt felelte, hogy az a zenei czinczogás, mely

a benyitót megelőzi. Hát azóta nevezik a zenészek hangolását »siámi szimfóniának«.

— Ah, igazán kitünő, pompás! kiabálják a testvéreim.

Ekkor én is rágyujtok s elkiáltom magam hogy:

— Igazán kitünő, pompás!

— Majd elhallgatsz te! ripakodik rám a Giza.

— Mi az? Hát már azt se mondhatom valamire, hogy kitünő, pompás?

Közben elkezdődött az igazi hangverseny. Kigyün a dobogóra egy kövér néni sárga selyem ruhában, a kezében egy papirossal. A zongora elé meg egy borzasz ur ül és roppintgatja az ujjait. Annak a néninek valjon mért van papiros a kezében? Most meg egy sovány, hosszú legény áll melléje, annak is nagy papiros a kezében. Kérdelem a Böskét, hogy az a vastag néni meg az a vékony bácsi mért tartják kezökben az irást? Tán hogy nem tudják a leczkéjüket betéve. Már pedig ez nem járja, ez csalás!

— De Ferke! Te boldogtalan! Befogod mindjárt a szádat? Borzasztó gyerek vagy, igazán!

A kövér néni elkezd, hogy: »Ah, ah, ah! La, la!« (Utánozva.) És jobbra, balra forgatja a nagy fejét. Az a vékony legény meg az irásból felel neki. Én megkérdzem a mamát, hogy mért nem beszélnek egymással érthetően? Hiszen az éneklésben elvész a beszéd! Én legalább egy szavukat sem értem.

— Ez olaszul van, fiam. Magam sem értem.

Furcsa! Köszönöm szépen az ilyen mulatságot. Már mért nem magyarul beszélnek egymással?

Az emberek mind tapsolnak. Én is rettentően tapsolok. Legalább felállhatok közben és kinyújtzkodhatom, mert az ülésen már egészen meggémberedtem.

Most meg egy fiúcskát emelnek a dobogóra, aki a hegedűn tornászik (utánozza) és mellette a kisasszonya egy hárfának a hurjait rángatja. (Utánozza.)

Végre, mindenféle darabok után, gyűn egy hosszú néni zöld selyemruhában. Nyilván ez a legkülönb közöttük, mert még ki sem nyitotta a száját, már is mind tapsoltunk. Aztán el kezd trillázni, de olyan magas hangon, hogy szinte szédítő volt. Ugy féltettem a torkát, hogy jaj Istenem, mindjárt ketté szakad. Meg sajnáltam és oda kiáltom neki, hogy: »Elég volt már, elég! Vigyázzon magára, nénike!«

A mama meg a lányok a kifeszített legyezőjük mögött elkezdnek fuldokolni. Mind felém fordulnak a népek, nevetnek és a hosszú zöld asszony mosolyog. Nyilván meghallotta, amit feléje kiáltottam.

Vége a hangversenynek. Annál jobb. De legvégül jött még egy meglepetés. Ugy látszik, ismerősünk az a zöld kisasszony.

Mama teára hívja meg azzal a frizérozott jószagu ifiúval egyetemben. Csak mennék már! Olyan éhes voltam, majd meghaltam. Mert a sok muzsika izgatja a gyomrot. Volt is bőven sonkás zsömlye, tejhabos fekete fánk, meg befőtt, meg minden.

Egész tea alatt csak a hangversenyről beszélgettek. Gizának különösen az első része tetszett, Bözsinek meg a második... Mind azon veszekedtek, hogy melyik fele volt a különb. Én hallgattam. De nem is igen szólhattam volna, mert mindig tele volt a szám.

— És ennek a mi derék kis barátunknak, kérde hozzám hajolva a zöld néni, melyik része tetszett legjobban?

— Nekem? A harmadik; az, amelyet most játszunk.

A DANI SZIVESSÉGE.

— Apróka történet. —

— Juj, de förtelmes idő! Hogy zuhog az eső! És a szél majd kicsavarja kezemből az ernyőt. És milyen hideg szél fú!

Dani mondogatta ezt, amint a házból kilépett. De azért csak neki indult a locspocs utcának. Miért is ne? Diák legény nem czukorból való, van is jó felső kabátja, ernyője.

Amint a szomszéd ház elébe ért, egy öreg urat pillantott meg, aki épp az ernyőjét feszegette ki a kapu alatt.

— Kisétál, Józsi bácsi? kérde Dani. Ugyan meg fog ázni!

— Nem is jó kedvemből megyek, édes öcsém. Levelet köll postára adnom. A cselédem nincs itthon.

— Ha csak azért indult ki, akár ne is menjen tovább, Józsi bácsi. Én már ugy is gázolok a vízben, sárban, hát elvihetem azt a levelet a postára.

— Ejnye, de jó lesz. Nagyon megköszönöm, fiam, ha megteszed nekem ezt a szolgálatot.

— Hogy ne? Szívesen.

Dani átvette, zsebre dugta a levelet és odább ment. Még a sarokig sem ért, mikor találkozik Laczival.

— Te is elkéstél, Dani? szólt Laczi. No siessünk, Béla vár.

Mert Bélához voltak hiva ozsonnára.

— Igen... megyek... csak egy levelet köll postára adnom.

— Ráér az később is.

— Magam is azt hiszem. Majd haza menet adom föl.

Persze az lett belőle, hogy a zsebében felejtette és csak otthon este vette észre. Sebaj, majd reggel iskolába menet adja fel.

Igen, ha reggel, szokása szerint, el nem késett volna. Futva futott az iskolába s a levelet biz' még ebédre is megint haza vitte. Délután azonban mégis eszébe jutott, mikor Józsi bácsit kocsin látta a vasuti állomás felé hajtani. Most már elvitte a postára.

— Nem baj, ha most adom fel. Ugyis csak szívésségből teszem.

Rég nem gondolt már a levélre, mikor napok múltán az apja így szólott hozzá:

— Józsi bácsival találkoztam. Azt izeni, hogy csöppet sem köszöni az olyan szíves-séget, amilyent a minap tettél vele, hogy a levelét átvetted, de csak másnap adtad postára.

— A ... a zsebemben felejtettem.

— Nagy hiba volt. Józsi bácsi a fiának irt, hogy másnap várja kocsival az állomás. De a levélnél ő maga hamarabb ért oda, kocsit nem várta, sok baja és boszúsága volt míg bevergődött a faluba.

— Én ... én csak úgy szívésségből vállalkoztam ...

— Jegyezd meg fiam, hogy ha csak szívésségből vállalkoztál is valamire, az, ha már vállalkoztál rá: szoros kötelesség.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 19-dik számában közölt találós kérdések megfejtése:

Kagylo, karéj, seb, füst, hajlék, kolostor.

Helyesen fejtették meg: Jurenák Gizi, Kövesi Jenő, Kilczér Gyula, Dengl Miklós, ifj. Metzger Ede, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Poór Erna, Lehoczky István és Bruno, Simék Pista, Négyesy György, Rhédey Zoltán, Naschitz György, Matolcsy Kálmán, Lengyel Margit és Kálmán, Mészáros Janka, Ágfalvi Endre, Mérey Dalma, Geréb Lajos, Kazy Péter, Véghelyi Lajoska, Balonyi Imre, Csépany Béla, Garai Lujza és Mariska, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Szvétek Ilonka, Bayer Anti, Fodor Lenke, Sinkovits Clarisse és Ilma, Kerekes György, Kiss Margitka, Geréb Andor, Schuch Ilus, Ranschburg Béla, Hollós László, Kónya Feri, Fellegi Vilmos, Veress Gizike és Józsi, Háry Irén és Julia, Dominigg Ilus és Erzsike, Hirsch Emma, Kárpáti testvérek, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Büben Iván, Ghimessy Lajoska, Péterfy Vilma, Szakáll Paula, Kuffler Lajos, Temesváry Laczika (részben).

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Geréb Lajos*, *Szabódkán*. kinek a jutalom-könyvet (»Virágcsokor«, költemények és elbeszélések, emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Fűssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fodor Lenke, Friedmann Ernő, Hatschek Adrienne, Löw Lenke, Háry Irén és Julia, Büchler Helénke és Jenő, Veress Gizike és Józsi, Kónya Feri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Jeszenszky Andor és Uray Gyula. Bizony, ügyesebb kis elbeszélésre is fordíthatóak volna erőfőket és tudástokat. Olyan záporos vihar, mint amilyenről ott szó van, téli fagy idején nem fordul elő. Meg aztán az önteláldozásból meggyújtott házikótul, ha a szél a város felé fordítja lángjait, elhamvadhatott volna az egész közég. Az orvos-ság tehát rosszabb lett volna a bajnál, melyről segíteni akart. Fordítási munkátokat, ha valamely elfogadható és nem ismert művecke magyarosítására szenteltek, szívesen közlöm. — **Csépany Béla.** Ha eddig nem ment rá válasz, ez azt jelenti, hogy soraidat nem vettem. — **Weigerth Aladár.** Allok elibe s kész örömmel várlak. De miért volna a ti sétátok »vánszorgás«? Hiszen, hála Istennek, épkézláb vagytok mind a ketten. — **Ghimessy Lajoska.** Egyszer s tán nem sokára rátérek a tűzhányó hegyekre is. — **Komlós György.** Más alakjában rég ismeretes. De azért közölhető. — **Büchler testv.** Helénkének nagyon göndör a haja s ő ettől szabadulni szeretne, és erre nézve tőlem kér tanácsot. Már bizony erről én nem segíthetek, de tán senki a világon. Aki igéri, az szélhámos kuruzsló. De hát: a göndör haját művész és költő igen szépek vallja. Hiszen az angyalok is mind göndörhajuak. Miért unta meg ezt az ékességét Helénke? — **Richon Emma.** Egy heti türelmet kérek. — **Baka, Bundás sat.** Mint a mellékelt 3 fotografia: homályos a használati utasítás, már hogy a történetke is. És amint van amazok mind-egyikében: azonképen a kéziratban is leltem sikerültebb részletet. Emennek p. o. a végsorai igen elmések. De hát az egész nem elég világos. Tán a főjelenetnek (Margit a kutyákkal) tisztább lenyomata s a magyarázó szöveg szabatosabb megírása célhoz vezetne. — **Ranschburg Béla.** Régebben már megjelent egyszer, azóta meg számtalanszor küldötték be megint. Eszelj ki egyebet. — **Kuffer testv.** Már csaknem 39 éve, hogy egymás után folynak a mesék a *Kis Lapban*. — **K. Sndr.** Gyarló művecke. — *Több levélről a jövő számban.*